

**ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Semana a členov senátu JUDr. Anny Markovej, JUDr. Dariny Ličkovej, JUDr. Ľubomíry Kúdelovej a JUDr. Kataríny Pramukovej, v právnej veci žalobcov: **I. O. H.**, bytom H. X., X. H., **II. I. J.**, bytom H. X., X. H., obaja zastúpení JUDr. L. C., advokátom, H. č. X., R., proti žalovanému: **JUDr. I. L.**, H. X., X. K., správca konkurznej podstaty úpadcu P. P. D. H., X. H.,
IČO:
X., **o určenie pravosti pohľadávky vo výške 180.000,-- Sk**, vedenej na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 10Cbi/12/2002, o dovolaní žalobcov v I. a II. rade proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6Obo/8/2004-42 zo dňa 27. 09. 2006, právoplatného dňa 01. 12. 2006, takto

r o z h o d o l :

Dovolací súd dovolanie **z a m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach, ako súd prvého stupňa, rozsudkom č. k. 10Cbi/12/2002-14 zo dňa 23. októbra 2003, určil nespornosť konkurznej pohľadávky žalobcu vo výške 180.000,-- Sk, prihlásenej v konkurznom konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 3K/19/2002 proti úpadcovi P. P. D. H.. Rozhodnutie odôvodnil odkazom na ustanovenia § 17g ods. 1, ods. 3 zákona č. 42/1992 Zb. o úprave majetkových vzťahov a vyporiadaní majetkových nárokov v družstve v znení neskorších predpisov, § 488 Občianskeho zákonníka, článok XX body 1, 2, 4 stanov úpadcu a zisteným skutkovým stavom, z ktorého mu vyplynulo, že uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 3K/19/2002-9 zo dňa 27. 02. 2002 bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka P. P. D. H., a za správcu konkurznej podstaty bola ustanovená JUDr. I. L.. Prihláškou evidovanou pod č. 287 prihlásil žalobca do konkurzu pohľadávku vo výške 180.000,-- Sk, ktorú správca konkurznej podstaty poprel v celom rozsahu na prieskumnom pojednávaní. Preto žalobca, ako veriteľ prihlásenej pohľadávky, podal proti žalovanému určovací žalobu o určenie pravosti pohľadávky 180.000,-- Sk. Vykonaným dokazovaním usúdil, že úpadca vydal žalobcovi družstevné podielnické listy v množstve 180 ks v menovitej hodnote 1.000,-- Sk, spolu v hodnote 180.000,-- Sk, ktoré sú registrované v Stredisku cenných papierov SR, a. s., Bratislava. Mal totiž za to, že v zmysle ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 42/1992 Zb. má žalobca v konkurznom konaní a v konaní o vyrovnanie postavenie veriteľa, a veriteľa, ktorí prihlásia pohľadávku podľa § 20 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKV“), sú účastníkmi konania od okamihu doručenia konkurznej prihlášky na konkurzný súd. Z toho vyvodil, že ak zákon ustanovuje, že podielnik má v konkurznom konaní postavenie veriteľa, má teda voči úpadcovi určitú pohľadávku. Následným výkladom pojmu pohľadávku uzavrel, že nakoľko žalobca má postavenie veriteľa, má voči žalovanému pohľadávku vo výške 180.000,-- Sk, a preto určil nespornosť tejto pohľadávky. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že k ich náhrade zaviazal neúspešného žalovaného v sume 1.000,-- Sk voči úspešnému žalobcovi.

Na odvolanie žalovaného, ktorého podstatou bolo tvrdenie, že podielnik nemá postavenie veriteľa v zmysle ZKV, pretože sa nejedná o pohľadávku voči úpadcovi, ale o majetkový vklad do podielnického družstva, a z toho dôvodu hodnota vkladu nie je dlhom družstva voči členovi, a člen družstva z titulu vloženého majetku nie je veriteľom družstva, Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 6Obo/8/2004-42 zo dňa 27. septembra 2006, právoplatným dňa 1. decembra 2006, zmenil rozsudok súdu prvého

stupňa tak, že žalobu zamietol. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 142 ods. 1 OSP tak, že zaviazal neúspešných žalobcov v I. a II. rade zaplatiť úspešnému žalovanému trovy odvolacieho konania v sume 3.000,-- Sk, titulom zaplateného súdneho poplatku za odvolanie. Keďže počas odvolacieho konania zomrel pôvodný žalobca G. H., a odvolací súd mal z Osvedčenia o dedičstve č. k. 4D/388/2004, Dnot. 292/2004, zo dňa 13. 09. 2005, právoplatného dňa 13. 09. 2005 (č. l. 30 - 32) za preukázaných dedičov po ňom, pokračoval v súlade § 107 ods. 3 OSP v konaní s dedičmi pôvodného žalobcu – terajšími žalobcami v I. a II. rade.

V odôvodnení svojho zmeňujúceho rozhodnutia odvolací súd objasnil okruh účastníkov konkurzu v zmysle § 7 ods. 1 ZKV, podľa ktorého sú nimi veritelia, ktorí podali návrh na vyhlásenie konkurzu, veritelia, ktorí prihlásili svoje pohľadávky podľa § 20, a dlžník. Poznamenal, že z takto vymedzeného okruhu účastníkov konkurzu naozaj vyplýva, že každá osoba, ktorá prihlási svoju pohľadávku podľa § 20 ZKV, má postavenie veriteľa. V snahe upozorniť na prípustnú modifikáciu uvedenej skutočnosti, upriamil pozornosť na ustanovenie § 66e ods. 2 ZKV, ktoré pojednáva o tom, že ustanovenie iných predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy upravené aj týmto predpisom, sa na konkurz a vyrovnanie nepoužijú, ak upravujú tieto právne vzťahy odlišne od tohto zákona. V tejto súvislosti poukázal na znenie § 17 ods. 3 zákona č. 42/1992 Zb. o úprave majetkových vzťahov a vyporiadaní majetkových nárokov v družstve v znení neskorších predpisov, podľa ktorého má podielnik postavenie veriteľa pri likvidácii družstva a v konkurznom konaní a v konaní o vyrovnaní. Tým odvolací súd sledoval podčiarknutie skutočnosti, že ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 42/1992 Zb. nemožno použiť na konkurz a vyrovnanie, nakoľko upravuje okruh účastníkov konania odlišne od ustanovenia § 7 ods. 1 ZKV. Dôvod popretia žalobcom prihlásenej pohľadávky správcom konkurznej podstaty úpadcu, vyhodnotil odvolací súd za opodstatnený. Aj on totiž, interpretáciami § 17d ods. 1 zákona č. 42/1992 Zb. o demonštratívnom výpočte práv podielníka ako majiteľa podielnického listu, § 17a ods. 2 citovaného zákona o tom, že podielnický list je cenným papierom v nadväznosti na § 1 ods. 1 písm. m) zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého cenným papierom sú aj iné listiny, ktoré za cenné papiere vyhlási osobitný zákon, dospel k záveru, že v súdnej veci sa nejedná o pohľadávku voči úpadcovi, ale o jeho členský vklad do podielnického družstva úpadcu. Na zdôraznenie uvedeného výsledku uviedol, že ani zo zákona č. 42/1992 Zb., ani zo zákona č. 600/1992 Zb., nevyplýva záväzkový vzťah, z ktorého by veriteľovi (majiteľovi cenného papiera) vzniklo právo na plnenie (pohľadávka)

od dlžníka, ako vydavateľa podielnického listu, a povinnosť splniť záväzok spočívajúci v zaplatení hodnoty cenného papiera. Preto, ak žalobca vložil do podielnického družstva úpadcu majetok v hodnote vystavených podielnických listov, je takýto majetok súhrnom členských vkladov členov družstva ako základného imania v zmysle § 223 ods. 1 Obchodného zákonníka. Nominálna hodnota podielnických listov vydaných družstvom, preto nie je dlhom voči ich majiteľovi, a nie je teda pohľadávkou voči úpadcovi tak, ako ju prihlásil žalobca v konkurznom konaní na majetok úpadcu.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podali v zákonnej lehote dovolanie žalobcovia v I. a II. rade napádajúc rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu. Dôvodnosť dovolania vzhladli v ustanovení § 238 ods. 1 OSP (dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej). Dovolanie odôvodnili ustanovením § 241 ods. 2 písm. c) OSP tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. V dovolaní zastávajú názor, že v prípade zániku členstva družstva (§ 233 Obchodného zákonníka) sa pri určovaní výšky vyrovnávacieho podielu prihliada aj k hodnote podielnických listov bez ohľadu na to, či je družstvo ziskové alebo vykazuje stratu (prihliada na hodnotu vneseného členského podielu a počtu odpracovaných rokov). Z tohto dôvodu sa dovolatelia nazdávajú, že pre prípad akceptácie správnosti názoru odvolacieho súdu otázka podielnických listov by nemala žiaden dopad na výšku vyrovnávacieho podielu. Vyslovili názor, že ich právny predchodca (t. j. pôvodný žalobca) mal postavenie veriteľa aj titulom vlastníka podielnických listov vo vzťahu k družstvu úpadcu. Ustanovenie § 222 Obchodného zákonníka, ktorý pojednáva o tom, že členovia družstva neručia za jeho záväzky, si vykladajú tak, že nemôže byť daná ani faktická zodpovednosť za záväzky družstva ich majetkom – hodnotou podielnických listov. Za názor nemajúci oporu v žiadnom zákone, označili argument žalovaného o nemožnosti vylúčenia akéhokoľvek rizika za činnosť družstva. Dovolacím petitom sa domáhajú zrušenia napadnutého právoplatného rozsudku odvolacieho súdu a vrátenia veci odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k dovolaniu žalobcov v I. a II. rade nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 OSP), po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 OSP), ktorí sú zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 OSP), a že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto

opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 OSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 OSP a dospel k záveru, že dovolanie žalobcov v I. a II. rade nie je dôvodné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 OSP).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 OSP platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 OSP) alebo rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 OSP), alebo rozsudok odvolacieho súdu potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 OSP). Nakoľko v prejednávanej veci odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa, je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalobcov v I. a II. rade možno vyvodiť z ustanovenia § 238 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá OSP, ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 OSP (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 OSP, ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 OSP. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Ak je totiž konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ OSP, možno dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 OSP vylúčené. Dovolatelia nenamietali výskyt žiadnej z väd uvedených v § 237 OSP, a ani odvolací súd zo svojej úradnej povinnosti nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania pojatej v tomto zákonnom ustanovení.

Žalobcovia v I. a II. rade v dovolaní poukazujú na existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. c/ OSP, t. j. že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací súd však po preskúmaní veci nevzhladol existenciu tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ OSP.

Pod nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ OSP sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O takýto prípad ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak súd aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil. Nesprávne právne posúdenie, môže byť spôsobilým dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok rozhodnutia odvolacieho súdu.

V danom prípade došlo zo strany odvolacieho súdu, vzhľadom na ním dostatočne zistený skutkový stav, k správnej aplikácii príslušných zákonných ustanovení na tento prípad, ako aj k ich adekvátnemu výkladu. Dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je bez pochybení, ktoré by bolo možné subsumovať pod ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ OSP. Odvolací súd vychádzal pri formulovaní záverov svojho rozhodnutia zo správne zisteného skutkového stavu a vydal rozhodnutie spočívajúce na správnom právnom posúdení veci. Dovolací súd konštatuje dostatočné vysporiadanie sa odvolacieho súdu s vykonanými dôkazmi, čoho následkom bolo náležité právne posúdenie veci.

Súd prvého stupňa rozsudkom určil, že konkurzná pohľadávka žalobcu vo výške 180.000,-- Sk, prihlásená v konkurznom konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 3K/19/2002 proti úpadcovi P. P. D. H., je nesporná. Vychádzal pri tom z aplikácie ustanovení § 17g ods. 1, ods. 3 zákona č. 42/1992 Zb. o úprave majetkových vzťahov a vypořádání majetkových nárokov v družstve. v znení neskorších predpisov, § 488 Občianskeho zákonníka, článku XX bodov 1, 2, 4. stanov úpadcu, a na základe ním zisteného skutkového stavu konštatoval, že úpadca vydal žalobcovi družstevné podielnické listy v množstve 180 ks v menovitej hodnote 1.000,-- Sk, spolu v hodnote 180.000,-- Sk, ktoré sú registrované v Stredisku cenných papierov SR, a. s., Bratislava. S poukazom na § 17 ods. 3 zákona č. 42/1992 Zb. dôvodil, že žalobca má v konkurznom konaní a v konaní o vyrovnanie postavenie veriteľa, a veritelia, ktorí

prihlásia pohľadávku podľa § 20 zákona č. 328/1991 Zb. ZKV, sú účastníkmi konania od okamihu doručenia konkurznej prihlášky na konkurzný súd. Z uvedeného mu vyplynulo, že ak zákon ustanovuje, že podielnik má v konkurznom konaní postavenie veriteľa, má tak voči úpadcovi určitú pohľadávku. Objasnením pojmu pohľadávka, nakoniec uzavrel, že pokiaľ má žalobca postavenie veriteľa, má voči žalovanému pohľadávku vo výške 180.000,-- Sk, a preto určil nespornosť tejto pohľadávky.

Námietky žalovaného proti prvostupňovému rozsudku založené na tvrdení, že podielnik nemá postavenie veriteľa v zmysle ZKV, nakoľko nejde o pohľadávku voči úpadcovi, ale o majetkový vklad do podielnického družstva, a preto nemožno považovať hodnotu vkladu za dlh družstva voči členovi, a teda člen nie je veriteľom družstva z titulu vloženého majetku, boli opodstatnené. Konštruktívne vyznela aj jeho poznámka, že podielnický list je cenným papierom v zmysle § 17a ods. 2 zákona č. 42/1992 Zb., s ktorým sú spojené práva jeho majiteľa upravené v ustanoveniach § 17d ods. 1 písm. a/ až d/ citovaného zákona, z ktorých nevyplýva, že žalobca má proti úpadcovi právo na vrátenie hodnoty podielnických listov. Primerane preto tieto námietky žalovaného rozporovali záver súdu prvého stupňa o tom, že žalobca má postavenie veriteľa s pohľadávkou voči žalovanému vo výške 180.000,-- Sk.

Odvolačný súd, zdôraznením aplikácie ustanovenia § 66e ods. 2 ZKV na daný prípad, správne poukázal na modifikáciu § 7 ods. 1 ZKV, konštatujúc, že ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 42/1992 Zb. o úprave majetkových vzťahov a vyporiadaní majetkových nárokov v družstve v znení neskorších predpisov (podľa ktorého má podielnik postavenie veriteľa pri likvidácii družstva a v konkurznom konaní a v konaní o vyrovnaní) nie je možné použiť na konkurz a vyrovnanie, pretože upravuje okruh účastníkov exekúcie odlišne od ustanovenia § 7 ods. 1 ZKV. Predostrením primeraného výkladu ustanovení § 17d ods. 1 zákona č. 42/1992 Zb. o demonštratívnom výpočte práv podielnika ako majiteľa podielnického listu, a § 17a ods. 2 citovaného zákona pojednávajúceho o tom, že podielnický list je cenným papierom v nadväznosti na § 1 ods. 1 písm. m/ zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch v znení neskorších predpisov, správne skonštatoval, že v predmetnej veci nejde o pohľadávku žalobcu voči úpadcovi, ale o jeho členský vklad do podielnického družstva úpadcu. V tomto smere je záver odvolacieho súdu plne akceptovateľný, nakoľko objektívne nevyplýva zo zákona č. 42/1992 Zb., ani zo zákona č. 600/1992 Zb., záväzkový vzťah, z ktorého by veriteľovi (majiteľovi cenného papiera) vzniklo právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka,

ako emitenta podielnického listu, a povinnosť splniť záväzok spočívajúci v zaplatení hodnoty cenného papiera. Odvolací súd preto náležite zhodnotil, že ak žalobca vložil do podielnického družstva úpadcu majetok v hodnote vystavených podielnických listov, je takýto majetok súhrnom členských vkladov členov družstva ako základného imania v zmysle § 223 ods. 1 Obchodného zákonníka. Nominálna hodnota podielnických listov vydaných družstvom preto nie je dlhom voči ich majiteľovi, a nie je teda pohľadávkou voči úpadcovi tak, ako ju prihlásil žalobca v konkurznom konaní na majetok úpadcu.

Na margo správnosti a zákonnosti záveru odvolacieho súdu, sa žiada poznamenať, že družstvo je, podľa § 221 ods. 1 Obchodného zákonníka, spoločenstvom neuzavretého počtu osôb založených, okrem iného, za účelom podnikania. Je právnickou osobou, za porušenie svojich záväzkov zodpovedá celým svojím majetkom. Členovia družstva neručia za jeho záväzky (§ 222 Obchodného zákonníka), ale člen nesie riziko, že hodnota vkladu mu nebude vrátená pri zániku družstva. Ak družstvo utrpí stratu a jeho čisté obchodné imanie sa zníži pod výšku základného imania, nemôže dostať to, čo do družstva vložil. Ak žalobca vložil do družstva majetok v hodnote podielnických listov, sú súčasťou majetku, t. j. základného imania družstva podľa § 223 ods. 1 Obchodného zákonníka. Hodnota vkladu nie je dlhom družstva voči jeho členovi, a člen družstva z titulu vloženého majetku nie je veriteľom družstva. Podielnik má, podľa § 17 ods. 1 písm. a/ zákona č. 42/1992 Zb., právo podieľať sa na zisku. Ako člen družstva, má povinnosť vloženým majetkom podieľať sa na strate družstva. Z tohto dôvodu sa odvolací súd správne stotožnil s názorom žalovaného, odprezentovanom v jeho odvolaní proti prvostupňovému rozsudku, že podielnik má právo veriteľa podieľať sa na rozdelení základného imania družstva za podmienok predpokladaných zákonom, avšak takéto podmienky v konkrétnom prípade nenastali.

Dovolací súd sa nestotožnil s dôvodom dovolania uvádzaným dovolateľmi, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci z pohľadu nimi vznesených námietok. Ich dovolacie námietky o tom, že v prípade zániku členstva v družstve sa pri určovaní výšky vyrovnávacieho podielu prihliada aj k hodnote podielnických listov bez ohľadu na to, či je družstvo ziskové alebo vykazuje stratu, a že pre prípad akceptácie správnosti názoru odvolacieho súdu by nemala otázka podielnických listov žiaden dopad na výšku vyrovnávacieho podielu, považuje dovolací súd za argumentáciu nesúvisiacu s podstatou súdnej veci. V predmetnom konaní nejde o žalobu na plnenie, ktorej predmetom by bola prípadná vyvstanúvšia spornosť výšky uplatňovanej pohľadávky, ale jedná

sa o žalobu o určenie pravosti pohľadávky, ktorej podstatou je skúmanie pravosti, resp. nepravosti, pohľadávky ako takej, bez ohľadu na jej výšku. Dôvody, ktoré viedli odvolací súd k vysloveniu jej nepravosti, resp. k zamietnutiu žaloby, boli odvolacím súdom dostatočne objasnené v odôvodnení jeho rozhodnutia.

Z uvedeného je evidentné, že v danom prípade nie je daná existencia dovolateľmi uvedeného dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. c/ OSP. Z úradnej povinnosti nebola zistená ani žiadna z väd konania v zmysle § 237 OSP, pre ktorú by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť.

Konštatujúc nedôvodnosť dovolania žalobcov v I. a II. rade, argumentujúc pritom správnosťou a zákonnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky ich dovolanie podľa § 243b ods. 1 OSP zamietol.

V dovolacom konaní vzniklo úspešnému žalovanému právo na náhradu trov dovolacieho konania podľa § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 243b ods. 5 veta prvá OSP. Keďže žalovanému v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, dovolací súd mu ich náhradu nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. novembra 2010

**JUDr. Juraj S E M A N , v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia: Z.